

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 24 november 2017
16/3513/B

Huwelijk – erkenning – artikel 27 WIPR – artikel 24 WIPR – openbare orde – artikel 146bis oud BW – schijnhuwelijk

Mariage – reconnaissance – article 27 CODIP – article 24 CODIP – ordre public – article 146bis C.civ. – mariage simulé

Inzake: A.R.V.Nr.16/3513/B

Gezien voorgaand verzoekschrift op 28 oktober 2016 aangeboden door meester F. Ben-Asri, advocaat, kantoorhoudende te 2018 Antwerpen, Plantin en Moretuslei 144 a, voor en namens:

1. K. A.,

geboren te [...] (Marokko) op [...] en wonende te [...] (Antwerpen), [...],

2. L. D.,

geboren te [...] (Marokko) op [...], en wonende te Marokko, [...],

- keuze van woonst doende ten kantore van haar raadsman meester F. Ben-Asri, te 2018 Antwerpen, Plantin en Moretuslei 144 a.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift namens verzoekers dd. 28 oktober 2016,
- het negatief schriftelijk advies van het openbaar ministerie dd. 9 februari 2017,
- de conclusie en de stukken.

Het verzoek werd toegelicht in raadkamer op 12 mei 2017 en 27 oktober 2017 door verzoeker en zijn raadsman.

De heer Erik De Bock, substituut van de procureur des konings, heeft op grond van de bijkomende stukken en informatie het aanvankelijk negatief schriftelijk advies herzien en positief advies gegeven. Verzoekers hebben niet gerepliceerd.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers, te Al Hoceima (Marokko) op 12 augustus 2015.

De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Deurne, heft op 12 Juli 2016 beslist dit huwelijk niet te erkennen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 27 en 23 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot en resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijks toestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (*B.S.* 1 juli 1999) en artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit en geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is en verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat evenwel op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Uit en geheel van omstandigheden moet ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid als plechtige overeenkomst van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting.

Het behoort aan de weigerende instantie om haar argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

In deze zaak is het Openbaar Ministerie thans van oordeel dat, gelet op de door partijen bijkomend neergelegde stukken ter staving van de duurzaamheid van hun relatie en de uitleg verstrekt op de zitting van 27 oktober 2017, er onvoldoende elementen zijn die aantonen dat de relatie louter gericht is op het verschaffen van verblijfspapieren aan verzoekster en dat het huwelijk in de gegeven omstandigheden dan ok niet meer kan worden aangemerkt als een schijnhuwelijk, zodat het verzoek kan ingewilligd worden.

De voorgebrachte gegevens volstaan naar het oordeel van de rechtbank inderdaad niet om er met zekerheid te kunnen uit afleiden dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Rekening houdend met het geheel van de dossiergegevens, waaronder de door verzoekers voorgelegde stukken, en met de uitvoerige ondervraging van verzoeker op de zitting van 27 oktober 2017, staat niet met voldoende zekerheid vast dat verzoekers ten tijde van de huwelijksluiting louter verblijfsrechtelijke voordelen beoogden te bekomen voor verzoekster en geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hadden.

Bijgevolg acht de rechtbank het verzoek tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en tot overschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand gegrond.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK**

Stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd.

Verklaart het verzoek toelaatbaar en gegrond in de volgende mate:

- zegt voor recht dat de huwelijksakte van verzoekers, opgemaakt te Al Hoceima (Marokko) op 12 augustus 2015, voldoet aan de voorwaarden tot erkenning ervan conform artikel 27 §1 WIPR,

- zegt voor recht dat iedere Belgische overheid, in het bijzonder de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen, district Deurne, deze huwelijksakte dient te erkennen en aldus te aanvaarden voor overschrijving in zijn/haar registers.

Legt de kosten ten laste van verzoekers.

Dit vonnis werd uitgesproken op vierentwintig november tweeduizend zeventien in raadkamer van de Kamer AF2, die samengesteld was uit:

H. Smeyers, rechter,
S. Vandromme, eerste substituut procureur des Konings,
A. Rasschaert, griffier.